plotseling kuste zij mijn hand en keek mij aan. Wulfram, 'k zag nimmer zulke oogen."

„Zoo!" merkte Wulfram peinzend op. „Je liet haar gaan?"

„Ik liet haar gaan", was het antwoord, alsof hiermee de geschiedenis eindigde. Wulfram werd echter „de Wijze" genoemd.

„En toen?" vroeg hij.

„Ze liep een eind terug, verschool zich, . . . keek naar mij . . en kwam terug."

Wulfram keek glimlachend naar de klappende zeilen, alsof hij ze een geheim vertellen wilde.

„Het gaat altijd zoo!" zei hij.

„Ze gaf mij haar hand. Dit was er in!"

Olaf ontblootte de borst en in het schijnsel van het maanlicht glinsterde iets als goud.

„En ze zei niets?" vroeg Wulfram. „Dat is zoo de manier bij de vrouwen."

„Zij sprak in haar taal, die ik niet kon verstaan; maar mijn ooren bewaarden de klanken en ik leerde hun beteekenis van mannen die de taal kenden."

„Wat zei ze?"

„Kom en haal mij als ik groot ben!"

„Ha!" riep Wulfram uit. „En daarom ging je er heen, verleden jaar?" Olaf knikte. „Welke gedachtenis gafjehaar? Het is jouw gewoonte niet, geschenken aan te nemen voor niemendal."

„Ik gaf haar den tand van den wolf, dien mijn vader door een kundigen lijfeigene in goud had laten zetten. Ik hing haar den ketting zelf om den hals. Van „Olaf den Noorman van Schlee Fiord" zei ik en liet haar den naam eenige malen herhalen, opdat ze dien niet vergeten zou."

„En toen?"

„Toen. . . . Voor dien tijd had ik nimmer een maagd gekust."

Olaf zweeg en perste de lippen opeen.

„Wij landden daar een jaar geleden", zei nu Wulfram de Wijze peinzend. „Het was in den winter en Aelfric, hun hoofd, was op de jacht, anders zouden we warmer ontvangen zijn. Ja wij hadden een mooie kans. In het klooster was een groote voorraad zilver en als je gezocht had in de kelders. . ."

„Ik zocht naar andere dingen", zei Olaf.

„En wat vond je?"

„Alleen . . . . de maagd!"

„En je nam haar niet! Waarom?"

„Het was in het struikgewas achter de kerk, dat ik haar zag. Haar oogen waren als bedauwde violen en mijn ketting was om haar hals; maar ik herkende haar al, voor dat ik dit zag. Ik wilde haar nemen, maar . . . ."

„Als de Goden de gelegenheid geven is de rest voor den mensch."

„Denk je, mijn vriend?"

Wulfram de Wijze keek van de zee naar de sterren en van de sterren naar de zee.

„Ik heb gedacht!" zei hij kalm. „De maagd was in jouw hand."

„Ja!" stemde Olaf norsch toe. „Ik was de sterkste!"

„Als je haar genomen had. . . ."

„Het was de zachtste en kleinste hand", mompelde hij.

„Ja", zei Wulfram, doch hij meende, dat hij 'n zachtere kende, want in sommige zaken helpt wijsheid een man niets. „En je liet haar gaan?"

„Zij vertrouwde op mijn bescherming."

„Je hadt haar kunnen beschermen aan boord van „De Draak."

Olaf schudde het hoofd.

„Als zij gewild had . . . ." Hij zweeg.

„Gewild had?" riep Wulfram ongeduldig uit. „Zag je niet dat ze jouw geschenk bewaard had?"

Olaf sloeg met zijn groote hand op de borstwering.

„Bij Odin!" riep hij uit. „Ik was een dwaas!"

„Een dwaas is wijs als hij zijn dwaasheid kent."

„Maar als hij weet dat het te laat is? Is het te laat? Zeg 't mij, Wulfram!"

Wulfram zei niets, langen tijd, doch staarde voor zich met droomerige halfgesloten oogen. Olaf sloeg hem oplettend gade, want Wulfram de Wijze had de gave van het tweede gezicht, evenals zijn vaderen vóór hem. Eindelijk slaakte hij een diepen zucht en strekte de hand uit.

„Zie!" riep hij uit. „De Goden zenden de gelegenheid voor de derde maal. Het zou hen vernederen meer te doen!"

Olaf volgde de richting van de hand zijns vriends, keek scherp over de kalme zee en nu zag hij een kleine boot op hen toezeilende in de zilveren stralen van het maanlicht.

Herfst.

Nu in de wouden gouden boomen treuren,
Wegkwijnend héél hun sterke reuzenkracht,
Nu wreede winden in geweld'ge macht
Hun purp'ren schoonheid alvernielend scheuren,

Nu staart hun stervensblik naar al die kleuren,
Hun lange wellust, door hun tintenpracht,
En aadmend zwaar zien zij den doodennacht
Zijn doffen mantel over 't glanzen beuren.

Ze staan zoo stil, die stervensmoede boomen
En buigen 't hoofd in huiverend ontzag
Voor wat ze weten, voelen naderkomen . . .

Dan, plots gegeeseld door een wilden slag,
Heffen zij raadloos de ontblaarde kronen
Naar winter, juublend in het hoongelach.

Uit: „Verzen", van Jeannette Nijhuis. Uitg. H. Honig, Utrecht.

II.

Ethelberta, dochter van Godwin Thaan van Minster in Sheppey zat op een lentemorgen op den rand eener met gras begroeide klip en staarde doelloos over de zee. Een leeuwerik zong hoog in de blauwe lucht en andere vogels sjilpten in de struiken. Boterbloempjes en madeliefjes kleurden de groene grasvlakte met hun geel en wit en slapende papavers vlamden tusschen het koren. De hellingen der rotsen waren bedekt met groen en rood en mauve, want het was de tijd van het jaar, waarin de natuur schoon is.

De vloed kwam aanrollen met zacht geruisch over het door den uchtendzon geel beplekte strand. Aan den horizont was een wit en een donker zeil zichtbaar en eenige meeuwen vlogen rond, witte vlekken in de bleekblauwe lucht.

Ethelberta's oogen, blauwer dan de hemel, waren vochtig en heur haar, schooner van kleur dan de boterbloemen, hing zwaar over schouders en rug neer. Herhaaldelijk zocht haar blanke hand den blanken hals waar aan een gouden ketting een wolfstand gehangen had, die — er nu niet meer was.